

Dalok harmincévesen

I

A nyirkos égen fellegek:
penészes, süppedt szalmazsákok,
dér hull belőlük: fénytörek, –
beh sivár, Uram, a lakásod!

Itt varjakkal gombolt, fehér
kőd-ingben vár reád a rét,
domb térdel, nyújt feléd esengve
imára kulcsolt jegenyét.

Hiába kérlelünk, Uram, -
világod ily hamar meguntad?
Ajtódra, látom, most akasztod
a biztosítólánc-Tejútat.

II

Csillagok, csillagok, Mennysország
kőkerítésén üvegcserepek,
elvérzik rajtatok a zsoltár,
Isten elébe nem mehet.

Bordáimat ki lajtorjának hittem
mennyekbe, most magamba visszahullva
nézem, hogy könyököl ki Isten
a holdra, mint homályló kocsmapultra.

Tenger és ég ablaktáblái között
vergődő légy volt énekem,
végtelenből csak a határtalanba, -
szavaim nem szabadulhatnak sosem.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)